H. P. Bigest

Isten űrhajója

fantasztikus! regény

részletek

Annás, a jeruzsálemi nagytemplom főpapja, kifejezetten rajongott Joshuáért. Amikor a fiú kitűntetéssel vizsgázott, a főpap átölelte, és arcon csókolta.

– Te leszel az utódom, Joshua!

Mindössze tizenhét éves volt azon a tavaszon. Zöld szemének átható tekintete semmit nem árult el a kétségeiről. Zokszó nélkül teljesített minden rábízott feladatot. Egy szemeszter alatt két félévnyi tananyagot sajátított el. A tanulás soha nem esett nehezére. Amit egyszer hallott, örökre megjegyezte, és valóan úgy volt, ahogyan Absolom mondta róla Gábrielnek annak idején: minden szent szöveget el tudott volna mondani visszafelé is. Más kérdés, hogy hitt-e abban, amit beszélt. Érezte magában Isten jelenlétét, noha kétségei voltak afelől, hogy valóban az Úr választott népének fia-e. Otthon többször hallotta, hogy a szülei maguk közt Isten gyermekének nevezték. Jeruzsálemben a talált gyerekeket, az örökbefogadottakat nevezték így. És igaz, ami igaz, nem hasonlított Józsefre. Sokkal inkább hajazott Gábrielre. Ő is nyúlánk volt, magas és szőke. Meglehet, hogy mégis a római írnok volna az apja? Mi más volna a magyarázata annak, hogy a szülei első szóra elengedték vele Jeruzsálembe, holott addig mindössze egyszer találkoztak, és ritkán beszéltek otthon „Gábriel bácsiról". Ha viszont ő az apja, és az ereiben római vér is csorog, miként érezheti magában mégis Izráel istenét? Folyton a fejében zengett az Úr hangja. Ezt ne tedd, azt ne tedd... De a kérdéseire soha nem válaszolt. Azt sem értette igazán, hogy Jahve miért éppen egy önmagával örökké meghasonló, maroknyi népet választott magának? Ha én lennék Ő, futott át a fején, én az összes nép egyetlen Istene szeretnék lenni.

Keményen megbüntette magát az istenkísértő gondolatért.

Három napig nem evett, nem ivott. Különösképpen nem éhezett meg, szomjas se volt. Teliholdkor viszont nem tudott elaludni. Hánykolódott az ágyában, csatakosra izzadta a lepedőjét. Hajnalban végre elnyomta az álom. Álmában Názáretben járt. A családból csak az anyjával találkozott. Menj, mondta neki Mária, sétáljatok egyet Rebekával az almáskertben. A kertet Rebeka apja gondozta. Háromféle almafát ültetett. Az egyik tavasszal virágzott, a másik nyár közepén, a harmadik ősz elején. A tavaszi savanykás,

cirmos gyümölcsöt termett, a nyári édes pirosat, az őszi világoszöld, puha húsút.

Rebeka a fajták latin nevét is tudta.

– Malus domestica, malus floribunda, malus sylvertis... A malus azt jelenti, rózsa. – Rebeka leszakított egy gyümölcsöt. – Törd ketté – nyújtotta a fiúnak.

Joshua ketté törte.

– Apám minden télen gerezdekre szel egy eltett almát – mesélte Rebeka –, mindannyinknak meg kell ennie egyet, hogy a következő télen is együtt lehessünk.

– Kedves babona – felelte Joshua.

– Azért csak együk meg ezt most. Te az egyik felét, én a másikat.

Amíg elrágcsálták az almát, rájuk sötétedett, noha napfényes délután sétáltak ki a kertbe. A fák koronája fölött, mintha az egyik ágra akasztotta volna egy égi kéz, fehéren ragyogott a telihold.

– Fázom – szólalt meg Rebeka.

– Pedig nyár van – mondta a fiú.

– Azért csak ölelj át. Szorosabban.

Joshua arra ébredt, hogy az öle csupa lucsok.

– Beteg vagyok, uram! – panaszolta reggel Gábrielnek. – Kérlek, hívj orvost hozzám!

– Mik a panaszaid?

Joshua elmondta, mire ébredt.

– Csak nem Rebekáról álmodtál?

– Honnan tudod? – ámult a fiú.

– Isten nem csak téged ajándékozott meg különleges képességekkel, néhányat nekem is juttatott – somolygott az írnok.

– Szeretném meglátogatni a szüleimet. Mióta nem jártam otthon, három öcsém is született, akiket sosem láttam még...

Gábriel átlátott a szitán.

– Verd ki a fejedből azt a lányt. Most egyébként sem mehetnél haza. Vizsgaidőszak van. Még három vizsgát kell tenned ahhoz, hogy rabbivá szenteljenek. Nyáron majd meglátogatjuk a családodat. Most különben is meg kell gyógyulnod.

– Gondolod, hogy van a bajomra orvosság?

– Magam gondoskodom arról, hogy a legjobb kezelésben részesítsenek.

*

Gábriel még aznap délben kiment a kikötőbe. A rakpartokon lázas munka folyt. A matrózok egyik hajóról a másikra hordták, vagy az ásító ajtajú raktárakba cipelték a rakományok kincseit. Bálák, zsákok, ládák és embernagyságú korsók terhe alatt meghajolva cikáztak, mint a tojást cipelő hangyák a boly körül. Beljebb viszont kihaltak voltak a napfényben fürdő utcák. A matrózszállások kapui épp úgy zárva voltak, mint a kocsmák, boltok és nyilvánosházak deszkakapui. Az emeleti ablakok zsaluit is becsukták mindenütt, hogy a hőség kívül rekedjen. A Sétáló Utcának nevezett, fényesre kopott kővel kirakott útról nyíló sikátorokból rothadó szemét és ürülék bűze szállt. Kövér patkányok sétáltak ott, látszólag ügyet sem vetve a rájuk vadászó macskákra. Gábriel csodálta a Teremtő mindenre kiterjedő figyelmét, amellyel esélyt ad minden létezőnek. A macskák és patkányok harca mindig döntetlenre áll. Egy macska látszólag könnyen megfojt egy patkányt, ám ha elvéti az ugrást, a patkány győz, ha sikerül átharapnia a támadója torkát. Minden mindennel harcban áll. Állat az állattal, ember az emberrel, a sötétség a fénnyel, a tudás a tudatlansággal, a tisztaság a szennyel...

„Akár egy halom hasított fa,
hever egymáson a világ,
szorítja, nyomja, összefogja
egyik dolog a másikát
s így mindenik determinált.
Csak ami nincs, annak van bokra,
csak ami lesz, az a virág, ami van,
széthull darabokra.”

– írja majd, kétezer év múlva egy József Attila nevű magyar költő, talán éppen Gábriel sugallatára...

Az angyalrobot meglelte a Kapitányok Házát. Az épület első látásra inkább római templomnak látszott, mintsem héber kuplerájnak. Nyolc görög oszlop tartotta a bejárat fölé magasodó timpanont, amelynek háromszögébe fehér kőből faragott szoborcsoportot az ismeretlen mester. A csoport főalakja egy finoman mintázott, kitárt szárnyú hattyú volt. A madár Zeusz alfelét döfölte hátulról. Mellettük kétfelől nimfák öleltek kentaurokat. Az oszlopsor árkádja mögött tíz sing magas, öt sing széles, kétszárnyú rézkapu domborművein oroszlán hágott bivalyt, bakkecske rókát, róka nyulat...

Gábriel kitartó dörömbölésére egy törpe nyitotta ki a rézkaput.

– Mit akarsz?! – ugatott Gábrielre. – Tudhatnád, hogy nálunk ilyenkor még mindenki alszik!

– Akkor keltsd fel őket! Antipásztól jövök.

A törpe morogva eltotyogott.

Gábriel belépett a hűvös fogadóterembe. A helyiség aranyozott boltozatát fekete márványból faragott, falloszforma oszlopok tartották. Tövükben rózsaszín kelyhű óriáskagylók szolgáltak pihenőhelyül. Középütt széles, rózsaszínű, márvány lépcsősor vezetett az emeletre.

Kisvártatva lebegő muszlinfelhő jelent meg a lépcsősor tetején. Gábriel soha nem látott még olyan kövér nőt. Tokája három redőt vetve verte a mellét, amely akkora volt, mint egy-egy tehéntőgy. Csípője fürdődézsa. Combja elefántagyar.

És úgy káromkodott, mint egy kocsis.

– Mit akar az az ilyen-olyan Antipász ebben az ilyen-olyan délidőben az én ilyen-olyan lányaimtól, te ilyen-olyan utolsó római mocsok?

Gábrielnek kedve lett volna egy varázsintéssel legurítani a lépcsőn, de meg kellett őrizze az inkognitóját. Higgadtan elmondta, mit kíván.

A nő akkorát kacagott, hogy kis híján valóban legurult a lépcsőn.

– Nincs az ilyen-olyan világon annyi ilyen-olyan arany, amennyiért ezt az ilyen-olyan dolgot megtenném, főként nem egy ilyen-olyan királyfi kedvért, aki eddig csak ilyen-olyan ígéretekkel fizetett az ilyen-olyan szolgálatainkért.

Gábriel válasz helyett csettintett egyet. Háta mögött kitárult a rézkapu, egy szamár kocogott be rajta, patái visszhangot verve csattogtak a padozat márványlapjain. Málhazsákjai tömve voltak.

– Avagy mégis van annyi pénz – szólt Gábriel.

A nő lehömpölygött a lépcsőn, a málhazsákba markolt.

– Ó, te ilyen-olyan anyának ilyen-olyan fia! – bugyborékolta. – Mondd el még egyszer, részletesen, hogy mit kívánsz.

35.

Ahogy lement a nap, a kikötő főutcája új életre kelt. Pénzváltók, kuruzslók, zsibárusok kínálták portékájukat hevenyészve kirakott pultjaik mögül a fáklyafényben. A kocsmák nyitott ajtaján sípok és dobok lármája dőlt az utcára. Részeg matrózok duhaj csapatai üvöltöttek különféle nyelveken. Valamerről skót duda hangja szólt. Másutt görögtűz fénye lobbant. Báránysült és puliszka illata keveredett az ürülék szagával.

Gábriel és Joshua előtt két tagbaszakadt légiós vágott utat a tömegben.

– Hová viszel engem, uram? – Joshua soha nem járt még erre éjszaka.

– Az orvosok templomába megyünk, ahol meggyógyítanak. – Gábriel kinyitotta a rézkaput a fiú előtt. – Itt várlak.

– Te nem jössz be?

– Nem én vagyok a beteg.

Amint Joshua belépett, döndülve zárult be mögötte a rézkapu. Egy fekete orvosi talárt, csúcsos fejfedőt és göndör, szír szakállat viselő alak sietett le a márványlépcsőn.

– Járni tudsz? – kérdezte aggódva Joshuát.

– Nem a lábam beteg.

– Akkor kövess.

A lépcsőn fölérve félhomályos terembe jutottak. A sötét kárpitokkal függönyözött falak mentén szintúgy fekete köpenyes, szakállas alakok hajladoztak. Férfinak öltözött kurva volt valamennyi. Karcsú lábakon álló parázstartók tüzétől hevített üvegedényeikben tengerkék, méregzöld és karmazsin színű folyadék bugyogott.

– Húszféle almából készítenek gyógyitalt – magyarázta az álszakállas doktor. – Erre, uram! Már vár rád a Mirákulum.

Joshua tágas, ablaktalan szobába lépett. Közepén hüpét idéző fehér muszlinsátor állt, hímzett ülőpárnák közt ült bennne a Mirákulum. Akkora volt, mint egy elefántborjú. Bordó selymekbe burkolva hajladozott ültében. Vörösre festett arca körül a hajából előbújó fekete kígyók tekeregtek.

– Ne mozdulj! – szólt a fiúra. – Látlak téged, noha vak vagyok. – A szemére ragasztott marhahólyag mögül bandzsított a fiúra. – Hat láb magas vagy... Hibátlan alkatú... Aranyhajad van? Igen, szőke vagy. Hallom, ahogy a szíved a torkodban dobog...

A Mirákulumnak igaza volt. Joshua minden ízében reszketve bámulta a visszataszító, mégis lenyűgöző tüneményt.

– Erős szíved van. – A mirákulum mély, dallamos hangon beszélt. – Most a lelkedbe nézek – mondta –, ahol minden baj gyökere fészkel. Igen... Egy leány képét látom ott. Szemei galambok az ő fátyla mögött. Haja olyan, mint egy kecskenyáj, fogai, mint a megnyírt juhok, melyek az úsztatóból jönnek: mindegyiknek van párja, nincs köztük magányos. Ajka, mint a karmazsinfonál, és bájos, ha beszél; halántéka, mint gránátalma gerezdjei. Nyaka karcsú, amilyennek Dávid tornya épült. Két melle, mint két őzike, mely liliomok közt legel. Mindene szép, semmi hibája sincsen, ugye?

– Rebeka... – szaladt ki Joshua száján a szó.

– Menj, öleld meg őt! – suttogta a Mirákulum.

Az egyik falon meghasadt a kárpit.

– Erre jöjj! – hangzott a kéken derengő hasadék felöl.

Ismerős volt a női hang.

– Várlak, én szerelmesem!

Joshua átbújt a függönynyíláson.

Szantálfa illatú kék füst töltötte be az újabb szobát.

– Gyere közelebb!

Aranyselyemmel borított hencseren mezítelen lány hevert. Joshua a hátát látta, gömbölyű vállát, pihés nyakszirtjét, csigákba bodorított, fényes, sötét haját.

– Rebeka...?

– Mit rózsának hívunk, bárhogy nevezzük, épp oly illatos! – nevetett a lány.

– Csakugyan te vagy az?

– Vedd le a ruhád! – A lány nem fordult felé. – Vetkezz le, külön-ben nem tudlak megvizsgálni. Vagy nem azért jöttél, hogy meggyógyulj?

Joshua letekerte magáról a Gábrieltől kölcsön kapott tógája vásznait.

– Sovány vagy! – nevetett a lány, anélkül, hogy megfordult volna. – Kérlek, most hunyd le a szemed, és nyújtsd előre mindkét karodat. Úgy. Most lassú léptekkel indulj el felém. Jól van – dorombolt –, megállhatsz.

Joshua megállt, leengedte a karját, kinyitotta a szemét.

A kék derengés eltűnt, a szobában sötét volt, mint egy tintásüvegben.

– Az álmok mind valóra válnak, Joshua!

A hang a fülébe suttogott.

– Malus domestica...

Egy kéz végigsimította a gerincét.

– Malus sylvestris...

Ágyékkötőjét bogozták.

– Malum per diem medicus absit...

Egy ujj a végbelébe nyúlt. Egy nyelv a szájába siklott. Egy másik a fülébe nyalt. Egy ajak a péniszére cuppant.

– Finom az ízed, nagyfiú!

– Engedd már el magad!

– Üvölts nyugodtan!

– Ne félj! Egyetlen Isten se hallja meg a hangodat!

Ekkor Joshua felüvöltött.

Talán az Isten szó okozta, talán a rátörő szégyen, amiért a szűzi Rebekára gondolva tűrte az érzékeit felajzó kényeztetést. Kitépte magát a kezek közül, vaktában rohant egyik faltól a másikig. Meglelte a kárpit hasadékát, kiugrott rajta, egyenest a hallgatódzó Mirákulum óriás keblei közé.

– Engem is megkaphatsz, nagyfiú! Jobb leszek hozzád, mint az anyád!

Ellökte magától, tovább rohant. A sötétben a falat tapogatva kanyargó folyosóra jutott. Illatos olajjal teli amforák állták útját, többet is feldöntött közülük, cserepeik felvágták a talpát, a kiömlött olajon megcsúszott, legurult egy lépcsőn; újabb folyosó, végre fény. Kirúgta az útját álló deszkaajtót. A palota mögötti sikátorban találta magát. A hold ezüstfénye lecsorgott a házfalakon. Feje fölött kinyílt egy ablak, csapkodó szárnyú, fehér madár bukott alá belőle.

A tógája volt az.

– Takarodj innen, buzi római! – visszhangzott a sikátor.

Futtában próbálta magára tekerni a tóga vásznát. A sikátor torkában a vászon gáncsot vetett neki. Bokája kifordult, orra betört.

– Beszívtál, öregem? – Egy kéz nyúlt felé az utcáról, hogy felsegítse. – Nesze, igyál még! Kutyaharapást szőrivel!

*

Gábriel az oszlopsor árkádja alatt várakozott a két légióssal.

– Hajnalra vissza kell érjünk a kaszárnyába – mondta az egyik.

Kivágódott a rézkapu.

A Mirákulum hömpölygött ki rajta.

– Te ilyen-olyan anyának ilyen-olyan varacskosdisznaja!

– Hol van a fiú?

– Az ilyen-olyan kölyköd megveszett, mint egy ilyen-olyan girhes, kiherélt kankutya! Összetörte kilenc ilyen-olyan amforámat, szétszakította a drága kárpitjaimat! Meg ne lássalak itt többet, te ilyen-olyan...

– Keressétek! – kiáltott a légiósokra Gábriel.

Azok körbefutották az épületet.

– A hátsó ajtón szökhetett ki – jelentette az egyik.

– De eltűnt, mint a tavalyi hó. – A másik ezt viccnek szánhatta, mert havat csak Britanniában láthatott.

De Gábrielnek nem volt kedve nevetni.

– Keressük tovább!

Bejárták az egész kikötőt, de nem lelték sehol.

Joshua ekkor már görnyedve húzta az evezőt egy föníciai gálya fedélközében, míg a hajó el nem hagyta a hullámtörőgát patkójának száját, és ki nem bontotta vörös vitorláit a napfelkeltét köszöntő déli szélben.

H. P. Bigest: The spacecraft of God
Fordította: Horváth Péter

A fordítás az ausztráliai *Kangaroo's Specific Forms L.T.D* engedélyével készült